

Praejusią vasarą aš dalyvavau roko turnė per Čekoslovakiją, Lenkiją, Lietuvą ir Rusiją su eksperimentine Niujorko grupe „Chill Faction“, akompanuojančia penkių dešimčių metų poetui, atlikėjui, muzikos genijui — COPERNICUS.

Kopernikas — ne kultūros ambasadorius, kuriuos Valstybės Departamentas siunčia į Rytų Bloką. Jis — gąsdinantis aiškiaregis, dvimetris, ant pečių krintančiais baltais ilgais plaukais. Propaguoja tam tikrą metafizinę anarchisto filosofiją. Pagrindinė jo tikyba — nothing exist (niekas neegzistuoja). Gvatemalos valstiečio drabužiais, įsisupęs į ryškiaspalvę užuolaidinę medžiagą, jis staugia, kaukia ir klykia kaip pirmųjų žmogus, kartodamas žodžius ir frazes, voliodamasis ant grindų ar risnodamas po sceną kaip purvino ragenosio ir Haičio Vudu ceremonijos dalyvio kryžmuo. Tuo metu grupė improvizuoja Sun Ra art/funk stiliumi.

Sis keistuolis yra lenkų kilmės amerikietis žemvaldys Džo Smalkovskis. Genamas neišsemiamos energijos, šelpdamasis uždarbiu iš sklypo Bruklina, jis išleido tris albumus ir surengė keletą plačiai apra-

žytų koncertų klubuose ir kitose alternatyvinės muzikos scenose.

Kovo mėnesį, kai Kopernikas pasakė, kad mes vyksime į Lenkiją, aš nepatikėjau. Ši idėja žavėjo mane labiau nei anarchistine laisvė jo koncertuose, mūsų įrašų sesijose. Aš buvau pavargęs nuo muzikavimo prisotintai Niujorko publikai, vegetatyviško pop plokštelių dauginimo radijo klausytojams. Adrenalino mano kraujyje padaugejo, kai Džo paskambinęs pridūrė: mes vyksime į Čekoslovakiją, Lietuvą ir Rusiją. Naktis CBGB (garsus Niujorko alternatyvinis roko klubas) scenoje su Džo gali būti nuotykis, bet lik Dievas nežino, kas įvyks už penkių tūkstančių mylių nuo namų, auditorijoje, kur gal niekuomet negrojo Amerikos roko grupė. Ar glasnostį užtektinai veikia? Aš buvau smalsus, bet nežinojau, ar patirsiu tai.

Balandžio viduryje Džo suorganizavo oficialius trijų Europos komunistinių šalių iškvietimus ir vizas. Jis mažiausiai kartę per dieną skambindavo man ir klausdavo, ar rusai koncertų salėse turi nuosavus stiprintuvus, arba kaip geriau vykti iš Vilniaus į Maskvą — traukiniu ar mašina? Taigi aš užpildžiau formas, atsiėmiau savo dvidešimt fotonuotraukų ir pradėjau stu-

dijuoti žemėlapius, turistines knygeles ir Dostojevskį. Birželio tryliką išlipau Hamburgo aerouoste, įsokau į mūsų mikroautobusą „Mercedes Benz“. Jis buvo mūsų namai dvidešimt keturias dienas. Grupėje keliavo: gitaristas Maikas, būgnininkas Hemas, dainininkas, gitaristas, pianistas airis Laksas, videooperatorius Korbetas, garso režisierius, vairuotojas Maiklas F ir Džo — žmogus, pasivadinęs Koperniku.

Čekoslovakija

Kol mes pervažiuojame Vokietijos-Cekijos sieną, saulė nusileidžia. Smarkiai lyja, ir keliai yra baisūs, pagaliau trečią valandą ryto pasiekiame Prahą. Gaivose knibda žmonės, daugelis svirduliuoja girti, ir mes, pranėję pro valiutos medžiotojus, patenkame į Ambassador viešbutį. Maikas ir aš einame į savo kambarį, lydimi dviejų girtų viešbučio vestibiulio kaubojų. Kitą dieną mes atsikeliame vėlai, einame į sporto areną trumpai repetacijai, grįžtame į viešbutį persirengti ir vykstame į koncertą. Septyni tūkstančiai žmonių ledo ritulio čiuožykloje, scena apkabinėta

dažytas kaspiniais, gatvėje į koncertą laužiasi dar apie tūkstantis žmonių; einaime į vidų, jie sutinka mus kaip roko žvaigždes. Grupė „Pulnoc“ (Vidurnaktis) dar groja scenoje, mėgdžiodami 1960 metų grupę „Plastic People“. Tuomet kelis „PP“ muzikantus pasodino į kalėjimą už roko muzikos atlikimą. Milžiniškoje patalpoje siaučia publika, aidi muzika, mirga monitoriai, įnypščia dūmų mašinos. „Pulnoc“ suskelia kelis psichodelinius gabalus... Kai mes išeiname, septyniatūkstantinė minia įsisiūbuoja. Jie nebuvę roko koncerte penkerius metus. Neskaitant, anot čekų, buliaus spiros — „Duran Duran“. Patalpa įkaitusi ir pripildyta dūmų, aš tuoj pat peršlampu, nusivelku striukę, ir jie apmėto mus monetomis. Vienu metu minia kartu su Džo skanduoja: „Elvis!“

Kopernikas uždarnuoja apie „Juodą ir Baltą“, ir Korbetas, mūsų videooperatorius, pasirodo scenoje, iškilmingai pakeldamas mėsinkinius ir rodydamas čekams savo odos spalvą. Mums spontaniškai bisuoja. Džo kartoją „They Own Everything“. Po to įsimaime į minią. Žmonės kalbina mus, mokėdami tik kelis žodžius angliškai — trokšta kontakto; mes stengiamės suprasti.

Grįžęs atgal, stebiu „Garaz“, kitą nepatyrusią Prahos grupę. Muzikantai ir menininkai, su kuriais aš bendrauju, tuojau pat pareiškia, kad jie yra mėgėjai (amateurs). Net moteris prie bažnyčios, pardavinėjanti rameliuose suslėgtas geles, paklausta, ar ji pati juos pagaminė, atsako: taip, bet tai tik hobis. Ji nervingai apsižvalgo, lyg aš galėčiau kam nors pranešti, kad ji — profesionalė. Svarstau, kaip mes atrodome šiems žmonėms, atvykę iš šalies, kur kiekvienas su polinkiu ir pinigais publikacijai gali būti menininku, nepaisydama gabumų ar finansinių įsipareigojimų (commitment).

Kitą rytą klajojame po akinančią Prahos architektūrą, po to — į „Junior“ klubą susitarę dėl repetitijos. Mūsų laukia jaunas vyriukas, su kuriuo susipažinome praėjusį vakarą. Jis atėjo su jauniesniąja seserimi ir grupe draugų; prisipažino, kad ir pats muzikuoja. Vyriukas nori žinoti viską apie aparatą. Jo dvylikametis sesuo su draugais grupuoja įs apie Korbetą, kuris juos moko, kaip elgtis su videokamera. Vyriukas išbando Marko gitarą, po to — mano bosą, ir jis — danguje.

Vokiečių eksperimentinė grupė „Bleech“ groja pirma. Puikus ansamblinis muzikavimas — tie vyriukai tikrai groja kartu. Aš paklausiau dainininko, apie ką jie dainuoja. Jis žiūri dvejojdamas ir sako: „Dada...“ Būgnininkas lygina Niujorką su gimtuoju Miunchenu. „Niujorke gali uždirbti daugiau pinigų, bet Miunchene aš turiu savo studiją ir turiu savo galvą“, — sako jis. Jie groja ilgai ir aistringai.

Džo blaškosi po persirengimo kambarį, vis labiau širdamas. Jis nekencia muzikos, neatitinkančios jo poreikių... Kai pagaliau ateina mūsų laikas, jis kaip pamisęs ragagnosis įvaistosi scenoje su mikrofono kabeliu ir dviem stovais.

Lenkija

Mes perkertame Lenkijos sieną ir važiuojame per bekrastes ganyklas, sodus ir auksinius javų laukus. Tai lyg vienas milžiniškas amžinas ūkis. Matant tai, sunku suprasti, kodėl miestuose įvestos maisto kortelės. Vaikai pardavinėja žemuoges ir melynės, laikydami stiklines ištiestose rankose kaip mažas pakeles statulos.

Gdynios priegose kaimai tirštėja, vis daugiau modernios, sustingusios pilkai rusvos architektūros, kol mes įneriame į miestą — mylios pilkų vienodų namų, geležinkelio begiai, apsupti didingų anglies kalnų ir šiukšlių, — visa jėminta riebaus smogo debesyse. Vėlyva popietė primena vakaro sutemas. Tai lyg Beiruto ar kito miesto karo laikų vaizdėliai. Toliau nuo greitkelio karo zona tęsiasi kelias mylias, vėliau staiga prasideda parkai, maži devynioliktojo amžiaus kotedžai, bažnyčių špiliai ir kersti stikliniai nameliai prie Baltijos jūros — mes Sopotė, Lenkijos Rivjeroje. Randame viešbutį, apgaulingai atrodančią lindybę virš restorano, prie geležinkelio stoties.

Apačioje, bare, sutinkame nuolatinius lankytojus — barmeną Džordžą, su kuriuo tuojau pat įvykdome valiutos keitimo akciją; jo dirbtinės garso kolonėlės griau-džia Jerry Lee Lewis gabalus; jo mažas plikas draugas, girtasnis net už jį patį, desperatiškai nori kažką pranešti, bet mes neišsiaiškiname, ką. Leksas papasakoja man, kad jie ką tik išgūdo du klientus lauk. Lenkai — neprikieštingi olimpiniai gėrovai.

Kopernikas prie 1812 m. rusų didužio D. DAVYDOVO kapo

Darekas, koncertų organizatorius, atvyksta su drauguže, primenančia provincialią Nastasiją Kinską. Mes nusibeldžiame į „Grand Hotel“ ant jūros kranto, pietaujame, geriamo vyną. Mus aptarnauja senoviškai apsirengę kelneriai. Už šėsių žmonių pietus sumokame 50 000 zlotų. Tai prilygsta dešimčiai JAV dolerių. Svertki atvykę į puikų zlotų pasaulį!

Grįžtu į viešbutį, nusiprausiu ir einu į „Opera Lesna“ amfiteatrą, kur jau skamba angliškas popas. Vaikai audringai šoka prie scenos. Staiga su dviem draugais pasirodo studente Aleksandra. Ji labai apsidžiaugia mane pamatiusi, nes aš galu ją nuvesti už scenos. Ten — jos numylėta grupė „Poems For Liala“. Aleksandra pa-

Koncertas Kauno Dainų slėnyje

kimba mėn ant rankos ir tvarkdariui ugninga lenkų kalba aiškina, kad ji — mano žmona, ir tiesiu taikymu įsiveržia į „Poems For Lialia“ persirengimo kambarį. Netrukus užgriežia skysta vietinė heavy metal grupė, mane apima nuobodulys, kurį išvaiko vėl pasirodžius: Aleksandra. Jos pirštai suspaudžia mano alkūnę kaip replės. Zaviu akcentu ji tauškia, jog girdėjusi, kad amerikiečiai muzikantai naudoja daug narkotikų. Aš sakau — taip, kai kurie naudoja, ir ji klausia, ar aš galėčiau gauti. Aš sakau — ne, ji nesiepia nusivylimo, bet replės neatsileidžia.

Įbėga vienas vyrukas ir raportuoja, kad mūsų Korbetas visiškai girtas, sklaidosi aplink, kliedėdamas apie nacius. Pajuntu kylančią beprotybę.

Skysti berniukai baigia, ir mes išeiname į sceną. Maikas stengiasi suderinti aparatų, įbėga Korbetas, rekdamas, kad jį vejasi naciai, ir vėl išbėga. Scenoje muzika skamba klaidingai. Mes negirdime vienas kito. Džo įsuoliuoja su dešimties pėdų nežinia kur rasta medžio šaka ir meta ją į Korbetą, svirduliuojantį aplink sceną su savo kamera. Sis suklinka, išbėga ir nepasirodo per visą koncertą. Publika stebi mus ir svarsto, ar mes visiškai girti — apie du šimtai žmonių pasuka išėjimo link. Džo sugriebia Laksą už plaukų ir vos neišmuša jam dantų, bet mes kažkaip stebulingai baigiame koncertą.

Kitą rytą Korbetas informuoja mus, kad jis „iššoka iš rogių“ — vyksta į Berlyną su „Blue Aeroplanes“ ir skris namo iš ten.

Benedikto KRIKSTANO nuotrauka

Grįždamas nuo kranto, pamatau būrį skustagalvių. Jie susunka: „Hey! You! Copernicus!“ Susinervinu, vienas pribėga prie manęs, karštai paspaudžia ranką, ir aš atsipalaiduoju.

Lietuva

Atvažiuavęs į Kauną ir pamatęs, kaip gyvena žmonės, suprantu, kodėl Gorbačiovas čia mažiau populiarus negu Vakaruose.

Kai baigiame repeticiją parko amfiteatre (Dainų slėnyje. — S. N.), nebaliaka laiko nuvykti į viešbutį. Čia nėra persirengimo

Kopernikas ir „ekstigrai“

kambario ir vandens nusiprausti, o mes išbuvom mikroautobuse vienuolika valandų. Čia drėgna ir karšta. Džo išvykęs į viešbutį pailsėti, ir niekas negali jo surasti. Organizatorė Audra labai susinervina — minia nori mus išgirsti dabar, taigi mes kylame į sceną ir imame groti. Viduryje kūrinio pasirodo fatališkai atrodantis Džo. Jis nirsta, bet jį nukreipta užtektinai kamery, kad jis būtų laimingas, ir koncertas baigiasi gerai bei greitai. Niekada taip puikiai nesijaučiau scenoje.

Po dušo (pagaliau) mes vykstame į Audros namus puotauti. Jos butas didelis, apmuštas medžio imitacijos plokštelėmis, skru pulkingai iveris ir tvarkingas. Salone kabo Lietuvos vėliava su įrašytais joje himno žodžiais. Pobūvyje dalyvauja džiazo gitaristas Vidas, du videomenininkai, mūsų vertėja Elena, Audra ir jos mamos kaimynė, parėngusi mums puotą... Mes valgome ir geriamo, sakomi tostai, magnetola groja kažkokią imitaciją, primenančią amerikietiškąjį disko hitų popurį, ir mes lyginame mūsų skirtingus pasaulius.

Jaunas bosistas, vilkintis marškinėlius su

užrašu „MONSTERS OF FUCK“, klausia manęs, kokių garsių džiazo bosistų aš klausausi ir kur Amerikoje jis gali rasti mokytoją — mat planuoja vykti į Solt Leik Sitį. Vidas pasakoja, kad jis augo Sibire, ten Stalino laikais buvo ištremti jo tėvai. Jolanta kalba apie sovietų suklastotas Lietuvos istorijos knygas, apie tai, kaip mokykloje vieną vyruką suėmė vien dėl to, kad turėjo prieškarinį istorijos tekstą. Šie žmonės yra tautiškai nusiteikę. Lietuva su savo išskirtine kultūra ir kalba nuo penkioliktojo amžiaus buvo tik kelis dešimtmečius nepriklausoma, ir jie vėl nori laisvės. Audra padovanoja mums tautinių ženklelių, ir mes pasižadame juos sekdami koncertuoti Maskvoje.

Kitą dieną nueiname į Maiklo kambarį ir atliekame puikų mažą juodosios rinkos ritualą — Jolantos draugas susinervinęs skaičiuoja dolerius ir paduoda rublių paką Jolantai. Ji skaičiuoja ir mēto juos ant lovos. Paskui nervingai rodo į radiją, kažkas jį įjungia, ir kambarį užpildo šaiziai aštri rylietiška muzika, puikiai tinkanti šiam tikslui. Kiti tuo tarpu ieško paslėptų mik-

rofonų. Tada mes einame į muzikos instrumentų parduotuvę ir apžiūrinėjame keistas rusiškas gitaras, bajaranus ir sintetizatorius su kirilicos užrašais. Su Maiku perkame ukrainietiškus kornetus už sumą, ekvivalentišką keturiems su puse JAV dolerių, ir išeiname iš parduotuvės isteriškai juokdamiesi — mergaitės negali suprasti, kodėl.

Keletas palydinčiųjų nori pamatyti mus geležinkelio stotyje. Mūsų laukia keturiolikos valandų kelionė į Maskvą. Atsisveikinimai užtrunka akimirka. Kas tampa mižinišką Džo lagaminą dabar, kai nėra Korbeto? Bet mes įritiname jį į traukinį paskutinę sekundę...

Maskva

Mes išsigrūdame iš traukinio, surandame nešiką, kuris įsigudrina sukrauti visą mūsų bagažą į vieną vežimėlį, bet dabar įstringame stotyje, nes nežinome, kur toliau eiti. Slava, koncerto organizatorius, yra vienintelis žmogus, žinantis mūsų apstojimo vietą, bet jo niekur nematyti.

Oras nemaloniai tvankus ir drėgnas. Mes

Benedikto KRİKSTANO nuotrauka

priversti laukti ištisus dvi valandas. Džio plūsta Slavą ir liepia Elenai versti visus jo keiksmažodžius, kai Slava pagalvau atvažiuoja. Mes kalbamės su nešikais, visais, kurie atrodo buvę Amerikoje ar ką nors ten pažįsta. Jiems patinka verdyti JAV miestų pavadinimus, jų lūpose tie žodžiai skamba lyg magiškas užkeikimas.

„Ukrainos“ viešbutis — vienas iš šesių beveik vienodų pastatų, Stalino laikų monumentas. Tai 19 aukštų gremėzdas, savo forma primenantis sulinkusį, nebylų slinkusį su didelėmis akmeninėmis žvaigždėmis. Mums sako, kad teks laukti dvi valandas, kol būsime įregistruoti viešbutyje, todėl išalkę po keliones pasukame į restoraną. Štai čia prasideda tarybinių restoranų ritualas, pagrįstas kokiška patirtimi: laisvų vietų nėra, kai tuo tarpu didžiulė salė — pustušė: čia užsakytų patiekalų galima laukti ištisą valandą. Paėmus meniu, paraiškėja, kad pasirinkimas apsiriboja dviem patiekalais (nes kitų paprasčiausiai nėra), nors turėsite juos atspėti, verdydamas viską iš eilės, po to padavejas atneš jums tai, ko jūs visiškai nepageidavote. Visa tai — tikrų tikriausias nervų sistemos stiprumo testas.

Tai kartojasi kiekvieną kartą, kai čia valgėme, tik ginciai užtrukdavo vis ilgiau ir sukeldavo vis daugiau nereikalingų emocijų. Pasirodė, jog padavejams tai vienas iš būdų papildomai užsidirbti.

Nusiprausiu po dušu ir einu pasivaikščioti. Jaučiuosi puikiai. Diena saulėta ir šilta, nors drėgna. Pėdinu pro didelius monolitinius statinius su kūlais ir pjautuvais ir Lenino ar kitų komunistų „įvengtųjų“ portretais, įkomponuotais architektūroje.

Visur matau daugybę eilėse stovinčių žmonių, kurie perka daržoves, vaisius, ledus ar saldžias vynuogių sultis. Tai vienišas šaltas gerimas, kurio čia galima gauti.

Prie Kremliaus bokšto stovi grėsminga sargyba. Vaikštau aplink fotografuodamas, kol užmiru ant grindinyje nužymėtos linijos, skiriančios kažkokius geltonos spalvos pastatus. Iš trijų pusių pasigirsta švilpimas. Pakėlęs galvą, matau du sargybinius, kurie moja man, ir vieną — skubantį orlyn, todėl iškart grįžtu prie šaligatvio krašto.

...Slava su savo palyda jau laukia vestibiulyje. Visi kartu einame į Arbatą, Maskvos menininkų meką, kelindami užsukti

Vaiždelis Maskvos stotyje

į restoraną paragauti tradicinių rusiškų valgių (laip jis mums sako, bet kaip vėliau paraiškėja — tai beveik vien alkoholis). Restorane rusai sako nesibaigiančius tostus ir be perstojo pildo stiklines, neatsižvelgdami į mūsų pageidavimus. Jaunasis Slavas draugas Matvejas nusprendžia, kad aš dar nepakankamai išgėręs, todėl išpila mano stiklinėje esantį vyną ir pripildo ją vodkos. Mums atneštas maršas — lipnūs mėšos kukuliai tirštame grybų padaže — neatrodo viliojančiai, bet pasirodo esą nuostabiai skanūs, todėl sukertu dvi porcijas.

Kitą dieną atsikeliu vėlai ir einu pusrūciauti. Elena sako man, kad koncertas, kuris turėjo vykti miesto pakraštyje esančiame stadione, atidedamas KGB nurodymu. Siek tiek nusiviliu, bet Džio nieko prieš nedidelę pertrauką, nes jis labai pavargęs ir beveik praradęs balsą. O Slava šiandien mums ruošia apžvalginę ekskursiją. Dabar pirmadienis, beveik visi Maskvos muziejai uždaryti, todėl mūsų ekskursija apsiriboja bažnyčiomis. Bažnyčios gražios, bet po dviejų valandų man ima atrodyti, kad išprotėsiu, jeigu pamatysiu dar

vieną į svogūną panašų kupolą ar ikoną. Vaikiniai išalkę ir suirzę, todėl mes prašome sustoti prie „Kosmoso“ viešbučio, kur ruošiamės pietauti, nors paprastai per pietus Maskvos restoranai būna uždaryti. Mes įžengiamo į didelį, beveik tuščią restoraną: prasideda derybos, paremtos tradiciniais argumentais.

Važiudamas į Rusiją, žinojau tik tiek, kad glasnostj politika vykdoma, perestrojka — gal ne taip intensyviai, bet įsivaizdavau Gorbačiovą, kuris praskleidė Tylos Uždangą, esant labai populiarių. Pasiklausęs žmonių kalbų, aiškiai supratau: jie neįjačia dėkingumo Gorbačioviui todėl, kad jis jiems nieko nedavė. Jie ir dabar skursto, visur jaučia sistemos spyrus, nors galbūt dabar yra šiek tiek stipresni. Šie žmonės puikiai žino, kad kalbėti tarpusavyje, skaityti Orvelą, iškelti nacionalinę vėliavą yra neatimama jų prigimtinė teisė. Jie žino, kad turi teisę laisvai keliauti po pasaulį, rinkti savo šalies vadovus, mokyti savo vaikus tikros istorijos, bet visos šios teisės, kaip ir daugelis kitų, iki šiol jiems nesuteiktos.

▲ *Deividas Konradas*

...Atvykstame į kino teatrą, kuriame turi vykti koncertas. Jame mūsų laukia vieni neišalonomai: paaiškėja, kad išsinuomoti būgnai sulaužyti, mikrofonų nėra, o darbuotojos nori, kad kuo greičiau išeitume iš salės, nes reikia paruošti ją dieniniam filmo seansui.

Einame pietauti ir greitai grįžtame repetuoti. Nepaėjstami žmonės nuolat bėgioja po sceną, niekas nežino, kaip pajungiami stiprintuvai, o Hemas įtariai apžiūrinėja būgno karkasą. Maiklas, neprarasdamas humoro jausmo, derina tragišką garso sistemą.

Salė pilnutėlė. Susirinko apie 3000 žmonių. Yra atvykusių kartu su mumis net iš

Prahos. Stovėdami prie scenos, jie laiko didžiulę vėliavą su užrašu „Welcome Copernicus“ ir eina iš proto. Dūmų mašina spjauda pilkus kamuolius, nors organizatoriai be paliovos prašo nenaudoti jos. Koncerto viduryje staiga viskas išsijungia — ir šviesa, ir garsas. Apie minutę mes stovime visiškoje tamsoje, kol užsidega prožektoriai. Publika šaukia ir švilpia. Aš nepraleidžiu progos kornetu atlikti keletą neo-post-modern improvizacijų, Hemas pritaria man mušamaisiais... Džo kalbasi su priekinėse eilėse stovinčiais klausytojais, tuo tarpu keletas technikų tvarko elektros laidus. Atsiradus srovei, mes tęsiame koncertą, bet ypatingas

momentas jau negrįžtamai prarastas... Užkulisiai kažkuo primena pragarą — ten trošku, tamsu, pilna dūmų.

Grįžę į viešbutį, einame į Lakso kambary. Ten geriame ir dainuojame. Emocijos liejasi per kraštus. Išlindę pro langą, paėiliui pučiame kornetą, kol žmonės ima šaukti ant mūsų. Prieškambaryje mudu su Elena kalbame apie JAV ir Lietuvos kultūrinius mainus. Si idėja mane labai domina. Šioje beprotiškoje kelionėje mes susidraugavome, todėl žadame susirašinėti, ir aš padovanoju jai magnetofono juostelę su Elvio Kostelo įrašais (labai retais čia), tikėdamasis, kad jai ir jos draugams patiks šiurkščiaabalsis ašis.

Kambaryje vykstantis pobūvis — pačiame įkarštyje. Kažkas nepalaužiamai beldžia į lubas ir sieną. Mes glėbesčiuojamės lyg per Naujuosius metus ir, išgėrę paskutinius lašus, išsiskirstome po savo kambarius valandėlę numigti.

Kitas rytas prasideda atsisveikinimu ant „Ukrainos“ viešbučio laiptų. Net visada santūri ir rami Elena neišlaiko. Aš jaučiu, ji verkia ir todėl, kad mes išvykstame, ir todėl, jog jai reikia likti čia. Ašaros rieda ir mano skruostais. Įprastiniai kvietimai aplankyti Niujorką čia netinka, žinant, kaip sudėtinga šiems žmonėms keliauti. Mano troškimas palaikyti ryšius, surasti kažkokių būdų padėti jiems — beveik fizinis. Turiu išlaikyti šį jausmą ir ne parsivežti nemo kaip suvenyrą, o daryti ką nors konkrečiau. Po keleto valandų skrendame virš neapgyventų Grenlandijos krantų, ir aš galvoju, ką jausčiau, gyvendamas čia, šioje nuostabioje priešistorinėje gamtoje, pasaulyje, kuriame nėra žmonių

Parengė Šiaurys NARBUTAS
ir Inga SEDUKYTE

Thanks for
OPTION MUSIC
Alternatives